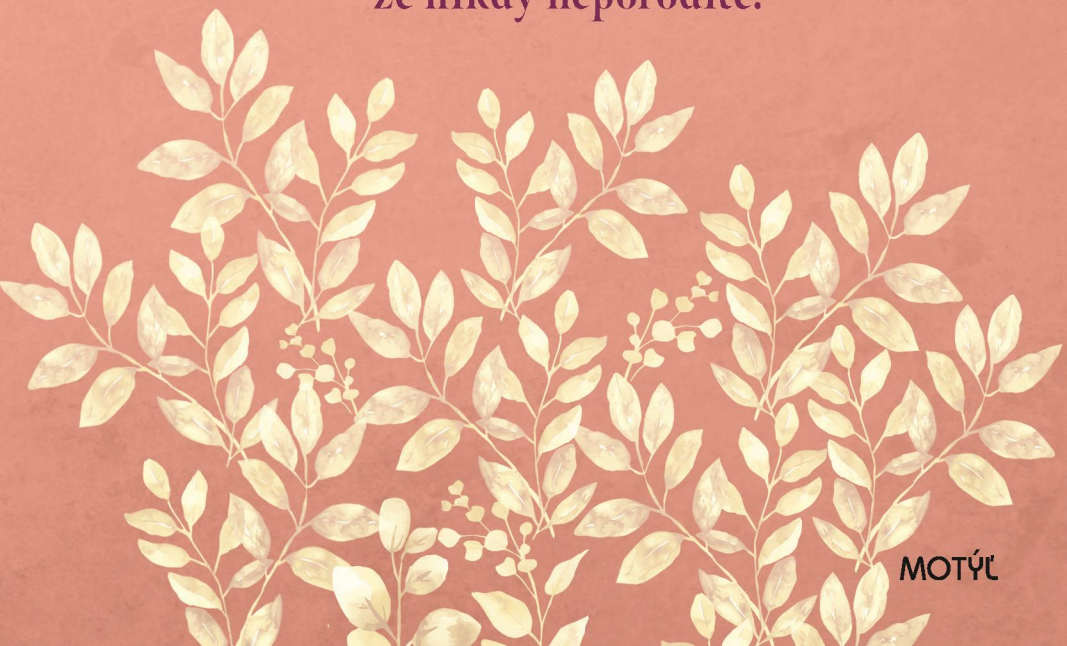

Mária Petrova

BEZDETNÁ, A PREDSA ŠŤASTNÁ

Ako sa nezblázniť a dokázať prijať fakt,
že nikdy neporodíte.

MOTÝČ

**BEZDETNÁ,
A PREDSA
ŠŤASTNÁ**

Mária Petrova

BEZDETNÁ, A PREDSA ŠŤASTNÁ

Ako sa nezblázniť a dokázať prijať fakt,
že nikdy neporodíte.

VYDAVATELSTVO MOTÝĽ

Bezdetná, a predsa šťastná

Copyright © Mária Petrova, 2024

Zodpovedná redaktorka: Anetta Letková

Návrh obálky a grafická úprava: Zuzana Ondrovičová

Vydalo: Vydavateľstvo Motýľ, s. r. o.

www.vydavatelstvomotyl.sk

Vydanie prvé. Rok vydania 2024

Tlač: TBB, a. s., Banská Bystrica

ISBN: 978-80-8164-373-6

OBSAH

Predslov	7
1. Na čom záleží?	15
2. To naj	19
3. Sila prírody	24
4. Ženská sila	29
5. Dokonalosť	36
6. Kto som, ak nie som matka?	48
7. Sebaklam	56
8. Sny a plány	71
9. Túžim, túžiš, túžime	87
10. O ženách, ktoré nechcú	100
11. O ženách, ktoré chcú	108
12. O matkách a nematkách	116
13. Kariéra, materstvo, bezdetnosť	128
14. Na ceste k cieľu	141
15. O ženách, ktoré chcú, ale	147
16. Zlomená a zúfalá	157
17. Intimita	162
18. Teórie počatia	184
19. Nádej a beznádej	219

20. Most porozumenia	230
21. Dajte pokoj!	241
22. Naše dieťa	251
23. Univerzálne materstvo	268
24. Veľké upratovanie	273
25. (Ne)priatelia	284
26. Vy a vaša rodina	292
27. Vy dvaja	304
28. Hľadanie šťastia	310
Podakovanie	319

PREDSLOV

Mohlo by sa zdať, že nedobrovoľne a dobrovoľne bezdetné ženy nemajú nič spoločné, ale nie je to tak. Majú toho spoločného veľa. I keď dobrovoľná bezdetnosť nie je hlavnou témou tejto knihy, môže v nej nájsť cenné informácie, útechu a pomoc aj mnoho žien, ktoré sa rozhodli nemať deti a ktorých okolie toto ich rozhodnutie nedokáže pochopiť a akceptovať. Tak ako okolie len ťažko vie prijať, keď sa žena, ktorá túžila mať deti, ale nemá ich či ich nemôže mať, tejto situácii prispôsobí. Pre ostatných je to tak či onak nepochopiteľné.

Ste nedobrovoľne bezdetná a zápasíte s nemilou predstavou, ako bude vyzerat' vaša budúcnosť, ak sa nestane zážrak a z vás nebude matka? Bojíte sa hovoriť o tom, čo cítite, pretože vám nikto nerozumie? Ani tí najbližší nie sú pre vás v tomto smere oporou, ktorú potrebujete? Ak hľadáte pomoc alebo spriaznenú dušu, som tu pre vás!

Neplodnosť a bezdetnosť boli hlavnými témami môjho života niekoľko rokov. Dokážem sa teda vcítiť do vašej kože a chcem vám pomôcť zvládnuť to. Túžim sa s vami podeliť

o to, čo som sa na mojej ceste naučila a čo mi skutočne pomohlo byť opäť v pohode a šťastná.

Verte tomu alebo nie, ale aj vy môžete prežiť plnohodnotný život. Môžete byť šťastná napriek tomu, že vám okolnosti bránia byť matkou. Áno, aj vy. Už som to musela povedať nahlas. Povedať to všetkým. Preto som v nádeji, že si to k vám nejako nájde cestu, napísala túto knihu. Ak čítate tieto slová, moja snaha nebola márna. Keď si predstavím, čo všetko sa muselo udiť, aby ste ju mohli držať v rukách, som doslova fascinovaná. Mám z nášho stretnutia obrovskú radosť.

Hľadanie odpovedí

Blúdila som v uličkách kníhkupectiev nie raz a nie dvakrát v snahe nájsť odpoveď na otázku, ktorá ma ťažila na srdci, ktorá opantala celú moju myseľ a pripravila ma o nádej, vieru, sebaúctu a takmer aj o manžela, zdravie a o život. *Čo mám urobiť, aby som otehotnela?* Odborná, kresťanská, motivačná literatúra, ezoterika, knihy o bylinkách, racionálnom stravovaní či feng šuej mi nedali na túto otázku odpoveď. Aby som bola teda presná, nie takú, ktorá by mi skutočne pomohla sa niekam posunúť.

Kníh o tehotenstve, materstve a výchove detí je neskuťočne veľa. Sú venované ženám, ktoré sa môžu stať matkami. No v opozícii stoja ženy, ktoré niečo také pravdepodobne nikdy nezažijú i napriek tomu, že sa snažia o to zo všetkých síl a robia aj nemožné, aby mohli mať vlastné dieťa. Ženy, ako som ja a možno aj ty alebo tvoja priateľka, kolegyňa, sestra, dcéra, švagriná, teta a iné, ktoré sa hanbia

a boja o svojej (alebo partnerovej) neplodnosti a nedobrovoľnej bezdetnosti hovoriť. Ženy, ktoré budia dojem dokonalosti, a pritom neraz strácajú zmysel života. Ženy, ktoré pôsobia ako vyrovnané a sebedomé osobnosti, a pritom večer plačú do vankúša. Alebo ženy, ktoré medzi nami kráčajú totálne zlomené a nikto nevie, prečo sú také smutné, odmerané a nespoločenské. Cítim, že aj týmto ženám – vám – je potrebné venovať rovnakú, ak nie omnoho väčšiu pozornosť. Preto som sa pustila do písania tejto jedinečnej knihy, ktorá nie je ďalšou z kategórie, ako zázračne otehotnieť, ale pomôckou, ako sa nezblázniť a dokázať prijať fakt, že nikdy neporodíte dieťa.

Nie je náhoda, že mnohé radšej namiesto toho, aby sme o svojich problémoch hovorili, čítame. Keď cítime, že okolie nie je schopné pochopiť nás, podporiť, a niekedy ani nemáme istotu, že môžeme dôverovať tým, ktorí nám prejavujú empatiu, sú knihy veľmi užitočnou vecou v domácnosti. Všetky sa z času na čas uzatvárame pred okolitým svetom a nechceme sa s niektorými vecami zverovať ani najbližším pre strach z ďalšieho zranenia – z posudzovania, odsudzovania, nepochopenia a výsmechu či zo zrady. Obzvlášť ak máte vo svojom okolí ľudí, ktorí vás už sklamali, je to pochopiteľné. Vy najlepšie viete, koľkí ľudia by informáciu o vašej neplodnosti a bezdetnosti využili, koľkí by sa z vášho nešťastia možno aj úprimne tešili a koľkí by ju použili ako zbraň, ktorú by vo vhodnej chvíli obrátili proti vám.

Pre našich najbližších je neplodnosť neznámy pojem. „Kde sa stala chyba?“ pýtate sa neraz sama seba. „Prečo sa to prihodilo práve nám?“ fňukáte pri káve s kamarátkou alebo osamote, keď vás nikto nevidí a nepočuje. „Je to trest

za minulosť?“ uvažujete nad príčinami a následkami celé dni. „Existuje Boh? Prečo nekoná? Prečo nám toto urobil?“ vyčítavo vykrikujete zo svojho uboleného srdca. Rodina, známi a priatelia sa vôbec nedokážu vcítiť do našej kože. „Je to nejaká veda splodiť dieťa? Hupneš na to a je to!“ konštatujú posmievajúc sa, pretože na nich sa na rozdiel od nás už usmialo šťastie.

Možno sa váš príbeh líši od môjho v detaile, možno úplne, no napriek všetkým odlišnostiam si viem predstaviť, čím asi prechádzate. Skúsili ste všetko, čo sa dalo, čo ste boli s manželom schopní a ochotní vyskúšať. Podstúpili ste rôzne vyšetrenia, hormonálnu liečbu, užívali ste podporné lieky, vitamíny a „zázraky“, stali ste sa klientmi reprodukčného centra, požiadali ste o radu psychológa, sexuológa, skúsili ste fertility koučing, vyskúšali ste rôzne alternatívne spôsoby liečby neplodnosti, podstúpili ste umelé oplodnenie a mnoho iného, lenže nič neprinieslo výsledok, ktorý by vás urobil šťastnou a váš vzťah radostným. Preto ste sa jedného dňa začali zamýšľať nad tou druhou možnosťou – možnosťou, ktorá nikdy nebola vašou voľbou. Prestali ste hľadať odpoveď na otázku: Čo mám urobiť, aby som otehotnela? a namiesto toho ste začali pátrať po odpovedi na otázku: *Môžem byť bezdetná a zároveň šťastná?*

Prostredníctvom tejto knihy postupne prídete na to, že áno, môžete. Vedzte, že váš vnútorný hlas by vám to povedal už dávno, keby ho nepreghušoval hluk zvonka, pripomienky vášho podvedomia a ľudí, na ktorých názore vám (ani niekedy neviete prečo) záleží. Zoberme to však optimisticky – už to viete. Môžete byť bezdetná a šťastná! Pýtate sa: „Ako to dosiahnuť?“ Nuž, popravde, asi neexistuje univerzálny spôsob, ako „urobiť“ človeka šťastným.

Nevlastným kúzelnú paličku ani nepoznám tabletku na každý bôľ a riešenie na každý problém, ale nezúfajte. Existuje totiž spôsob, ako sa naučiť byť šťastná, a o ten sa chcem s vami podeliť.

Ako a prečo vznikla táto kniha?

Som dvanásť rokov vydatá a tešíme sa s manželom, že sme sa vzali, že sme stále spolu, že sa milujeme. Máme zo spoločného života radosť i napriek tomu, že nemáme deti, no priznávam, nebolo to tak vždy. Prešli sme dlhotrvajúcim obdobím temna, ktoré nás skoro rozdelilo. Túto knihu som začínala písať už pred rokmi formou krátkych zamyslení a nekonečných úvah v najťažších chvíľach svojho života, keď som nevidela našu budúcnosť vo svetlých farbách. Bez tejto formy psychoterapie by som sa iste zbláznila a už dávno by som bola buď rozvedená, alebo mŕtva. (Nepreháňam!)

Občas som si písala denník. Len tak, sama pre seba som zaznamenávala, čo som zažila, čo ma zarmútilo, nahnevalo, zbolelo, potrápilo. Musela som to zo seba „striasť“, aby som sa cítila aspoň trochu ľahšie, znesiteľne, aby som sa mohla znova nadýchnuť, pozrieť sa partnerovi do očí, ísť do práce, do kostola či na návštevu k príbuzným a nemať pritom na tvári skormútený výraz a v ústach jedovatosť. Vtedy som si ešte neuvedomovala, aký prínos budú mať v budúcnosti moje poznámky a krátke príbehy všedných dní. Na ich podklade však vznikla táto kniha.

Rozhodla som sa napísať knihu o tom, aké je to byť neplodná, nemať deti a aký je pre to život niekedy zložitý, krutý a inokedy, naopak, jednoduchý a príjemný. (Nebudem

hovoríť za všetky neplodné a bezdetné ženy, ale budem vrahovať za mnohé z nich.)

Nebolo mojou snahou poskytnúť vám všeobecný prehľad (fakty a štatistiky) ani odborné medicínske informácie (týkajúce sa diagnostiky, príčín a liečby neplodnosti), ale len sprostredkovať osobnú skúsenosť a vlastné postrehy, rady, aby ste sa na všetko, čo vás momentálne trápi a čo vás možno ešte len čaká, dokázali pozrieť z iného uhla a uvidieť aj to, čo zatiaľ ešte nevidíte – nové možnosti.

Verím, že táto kniha pomôže mnohým ženám a ich blízkym. Som presvedčená, že je nástrojom, ktorý bude postupne uzdravovať ne jeden vzťah. Mám na mysli aj vzťah, ktorý máte sama k sebe, k manželovi, k Bohu (či už v neho veríte, alebo nie), k spoločnosti, v ktorej žijete, a k ľuďom, ktorí neodmysliteľne patria do vášho života. Ak váš partner, rodina, priatelia, kolegovia a známi budú schopní lepšie porozumieť, ako sa práve teraz cítite a čo prežívate, istotne sa budú snažiť robiť všetko pre to, aby ste mohli vnímať svet ako krajšie miesto, než ho asi vnímate práve teraz.

Mojou túžbou je, aby si ju prečítalo čo najviac ľudí, pretože i keď je venovaná najmä neplodným a (nedobrovoľne aj dobrovoľne) bezdetným ženám, pomôže tiež ich partnerom a príbuzným, známym, priateľom a kolegom porozumieť, čo to pre ženu znamená, keď nemôže (alebo nechce) mať vlastné deti. Jedným z hlavných cieľov tejto knihy je predovšetkým vytvoriť základy pre most porozumenia a otvoriť spoločenský dialóg o citlivých témach, ktoré sa čoraz častejšie dostávajú do popredia. Či už sa teda neplodnosť a bezdetnosť týka vás osobne, alebo nie, mali by ste vedieť adekvátne reagovať v prípade konfrontácie.

Dobre si uvedomujem, že čitateľky a čitatelia tejto knihy majú s neplodnosťou a bezdetnosťou rôzne skúsenosti. Pre niektorých je to aktuálna téma a stále hľadajú riešenie, pre iných je to roky stará záležitosť, ktorú chcú konečne uzavrieť. A mnohých sa vôbec netýka osobne, len sú zvedaví alebo chcú porozumieť tým, ktorých sa, naopak, táto téma bytostne dotýka. Netuším, do ktorej skupiny patríte vy, ale pevne verím, že v nej nájdete to, čo hľadáte. Prajem vám to zo srdca.

1.

NA ČOM ZÁLEŽÍ?

Počas svojho životného putovania stretnete zvláštnych a výnimočných ľudí, ktorí vstúpia do vášho života na krátky alebo dlhší čas a zanechajú v ňom po sebe nezmazateľnú stopu. Jedným z takýchto ľudí bol v mojom živote aj Juraj Semivan.

Juraj bol blízky priateľ mojich rodičov a ich známych, ale pre mňa predstavoval predovšetkým nevšedného kňaza, ktorého náuka o viere, Bohu a kresťanstve mi bola veľmi blízka. Okrem toho, že sa venoval pastoračnej činnosti, mal aj svoju reláciu v rozhlase, rádiu a usporadúval a moderoval rôzne besedy. Svojim farníkom a hosťom často kládol otázku: „*Na čom záleží?*“

Keď pôsobil v našej farnosti, bolo zvykom, že osobne pred celým spoločenstvom gratuloval jubilantom. Na konci omše im vždy poprial *zdravie tela, pokoj duše a radosť zo života*. Myslím si, že jeho cieľom bolo pripomínať nám, kto sme, aká je naša celistvá podstata a čo najviac potrebujeme a o čo sa máme usilovať, aby sme mohli žiť

plnohodnotný život teraz a tu aj potom, keď sa poberieme do večnosti.

Človek nemôže zapierať svoju ľudskú podstatu a umŕtvovať svoje telo, pretože tým trpí jeho myseľ a duša. Nemôže zapierať svoju duchovnú (božskú) podstatu a umŕtvovať dušu, pretože potom trpí jeho telo a myseľ. Tiež nemôže zapierať svoju zemskú podstatu a umŕtvovať svojho ducha (myseľ), pretože tým trpí duša aj telo. Aby sme mohli žiť plnohodnotný život a byť vnútorne šťastní, musíme na to pamätať a vždy si v pravde pripomínať, kto sme. Máme ve dieť, aká je naša podstata a v čom sa ukrýva naša sila.

Zmysel života

Počas rozjímaní nad zmyslom života sa mi neustále v mysli vynára jedna a tá istá vec. Ak je zmyslom smrti zomrieť, tak zmyslom života je žiť. Nič viac a nič menej, len žiť.

Aký je váš život? Akú podobu ste mu dali? Po akom živote túžite? Dáva vám váš život nejaký zmysel? Žijete v láske a mieri alebo bojujete sami so sebou a s inými ľuďmi? Aká je príčina vašich bojov? Majú nejaký význam? Spýtajte sa sami seba, na čom vám skutočne záleží a prečo robíte, čo robíte.

Čím viac pozná človek sám seba, tým viac je schopný odpustiť si rozhodnutia, ktoré mu neprinesli v živote veľa dobrého, a vďaka tomu je pripravenejší učiť sa z minulosti, zmeniť sa a zmeniť aj svoje postoje a životnú stratégiu. Čím viac človek miluje sám seba, tým milosrdnejšie sa k sebe správa a štedrejšie dáva lásku iným. Čím viac človek odovzdáva sám seba iným, tým viac vie, kým je, žije v skutočnom blahobyte a zakúša vnútorné šťastie.

Na čom záleží? Na mnohých veciach – ľudoch, vzťahoch, rozhodnutiach, miestach, udalostiach z minulosti, očakávaníach a predstavách v súvislosti s budúcnosťou. A pritom záleží jedine na tom, čo je teraz, aké je naše pravé ja, kto sme, akí sme, čo zo seba dávame iným a čo oni dávajú nám, aký život žijeme a koľko uspokojenia nám prináša.

Žite!

Niekedy je život ťažký a nepáči sa nám jeho podoba, ale možno len práve vďaka tomu, čo nás ťaží a bolí, si dokážeme uvedomiť, na čom skutočne záleží. Žite! Všetko sa pokúste brať ako skúsenosť, možnosť rásť, požehnanie, lebo nikdy neviete, čo je pre vás naozajstným požehnaním. Môže to byť aj bezdetnosť, neplodnosť, dokonca rozvod a iné udalosti, ktoré vnímate ako nepríjemné, ktoré ste nemali v pláne, a predsa sa stali. Stali sa, lebo sa stať mali? Verím, že áno. Možno boli iba nevyhnutným výsledkom vašich predstáv, myšlienok, činov a neochoty prispôbiť sa okolnostiam, ale aj v tom prípade je všetko tak, ako má byť. Možno netušíte, prečo sa to prihodilo vám, prečo teraz, prečo je to tak, ako to je, ale aj tie najzraňujúcejšie situácie v živote bývajú nakoniec veľkým darom. Vďaka nim si totiž uvedomujeme, kto v skutočnosti sme, kam smerujeme, akú hodnotu má ľudský život a prečo má zmysel žiť.

Človek môže žiť šťastný život, aj keď mu niekto iný, osud, Boh alebo vesmír nadelí čokoľvek. Dokonca aj vtedy, keď si niečo nepríjemné pripraví na svojej životnej ceste sám.

Hneď ako svoju bezdetnosť prestanete vnímať ako partnerský, rodinný či celospoločenský problém, diagnózu,

ktorú musíte vyliečiť, krivdu, ktorá sa musí napraviť, bolesť, strach a zmätok, ktoré vás paralyzujú, z vášho života ako-
by zázrakom začnú miznúť, až sa jedného dňa stratia úplne
a nadobro. Obnoví to vašu silu a chuť žiť, no a odrazu ani
sa nenazdáte a bude to. Pokoj, láska a šťastie, po ktorých
túžite, totiž naozaj bývajú na dosah ruky.

*Človek môže žiť
šťastný život, aj
keď mu niekto iný,
osud, Boh alebo
vesmír nadelí
čokoľvek. Dokonca
aj vtedy, keď si niečo
nepříjemné pripraví
na svojej životnej
ceste sám.*

2.

TO NAJ

Zákon prežitia a zachovania seba samej

Prvá osoba, o ktorú sa musím dobre starať, som ja. Prvá bytosť, na ktorú musím myslieť a brať ohľad, som ja. Prvý človek, na ktorého názore, spokojnosti, zdraví a šťastí mi musí najviac záležať, som ja. Podľa niektorých ľudí je toto definícia egoizmu, ale keďže som zažila, čo sa stane, ak dlhodobo robíte presný opak a seba odsúvate bokom alebo na posledné miesto, tak si dovoľím oponovať. Je to účinný spôsob, ako nestratiť samu seba a svoju vnútornú silu, vďaka ktorej žijete a prežijete azda čokoľvek.

Každý by sa mal v prvom rade snažiť ukotviť seba samého uprostred svojho života, vychádzať zo svojej podstaty a až potom rozmýšľať, či, kedy, do koho a akým spôsobom investuje svoju vnútornú silu. Kto sám seba považuje za menej dôležitého ako ostatných ľudí a odovzdáva neuvážene svoju silu, stráca moc nad svojím životom, samým sebou,

popiera dôležitosť vlastnej existencie a prínos vlastnej jedinečnosti pre celé ľudstvo.

Kto sa nemá dostatočne rád na to, aby sám sebe doprial starostlivosť, pozornosť, lásku a iné dobré, ten zväčša očakáva od iných ľudí, že mu dajú to, čo si sám nedoprial. Od rovnako, ba možno ešte viac zranených ľudí, ktorí nie sú schopní dať to, čo nemajú. Ľudí, ktorým chýba dostatok vnútornej sily, aby sa o ňu mohli podeliť. Ľudí, ktorí vo svojich srdciach nemajú dosť lásky ani pre seba, a preto dožičia iným iba bolesť a utrpenie.

Práve láska k sebe samým je nástroj, pomocou ktorého sa dokážete ukotviť vo svojom živote. Tak zabránite tomu, aby ste sa cítili slabí a bezmocní a aby ste sa stali závislými od iných, a teda aj ľahkým cieľom. Chráni vás pred tými, ktorí

vám môžu ublížiť, a dokonca vás chráni aj pred vami. Mnohokrát zraňujeme aj sami seba tým, čo z nepochopenia vlastnej hodnoty a podstaty robíme alebo, naopak, nerobíme, lebo sa nemáme dostatočne radi.

Ak sa milujete najviac na svete, budete sa zraneniam vyhýbať, nie ich vyhľadávať alebo spôsobovať sebe alebo komu-

koľvek inému. Zdravá sebaláska vám dáva moc odolať nástrahám, pokušeniam a je liekom na zranenia vášho srdca aj srdc ľudí, ktorí s vami prídu do kontaktu.

Iba srdce plné sebalásky vám umožňuje vnímať bolesti a trápenia ľudí, ktorých máte okolo seba, a ponúknuť im načerpať silu, lásku, priateľstvo a útechu, ktoré z neho

***Práve láska
k sebe samým
je nástroj,
pomocou ktorého
sa dokážete
ukotviť vo
svojom živote.***

prirodzene vyvierajú, keď je nezranené alebo uzdravené zo svojich zranení.

Zákon prežitia a zachovania seba samej znie: *Miluj sa nadovšetko, aby si dokázala milovať a bola milovaná.*

To najcennejšie

Svet potrebuje silné, sebavedomé a autentické ženy s otvorenými srdcami, z ktorých by načerpal lásku. Svet nutne potrebuje lásku. Potrebujeme ju všetci (ženy aj muži, dokonca i zvieratá a príroda). Lenže ak ste zranená na srdci, ak máte vzťahovú chorobu – nemáte sa rada alebo žijete v prostredí, v ktorom na vás neustále pôsobia ľudia svojimi jedovatými slovami a činmi –, vášmu srdcu neostáva nič iné, než chrániť sa pred ďalšími zraneniami, a preto sa uzavrie. Prestanete dávať aj prijímať lásku. Čo nemáte, nemôžete dať. Čo nedávate, nemôžete dostať. Ochudobňujete teda nielen seba, ale aj ostatných o to najcennejšie.

To najzraňujúcejšie

Vždy, keď prežívate niečo traumatizujúce, prvá vec, ktorú potrebujete urobiť, je uniknúť do bezpečia, zdôveriť sa s tým niekomu, kto vám poskytne emocionálnu podporu (empatiu, oporu, pochopenie, lásku, náručie, v ktorom sa budete môcť vyplakať a ukryť), ale aj – a to predovšetkým – svoju silu, z ktorej môžete čerpať pre seba. Potrebujete sa obrátiť na niekoho, komu môžete dôverovať, na koho sa môžete spoľahnúť, komu na vás záleží a bude vás chrániť.

Najzraňujúcejšie je, ak takéhoto človeka nemáte medzi príbuznými ani priateľmi a nenájde sa ani nikto ďalší, kto by pri vás stál. Alebo možno máte takúto osobu vo svojej blízkosti, ale príliš sa hanbíte za to, čo sa vám prihodilo, a preto nenaberiete odvahu požiadať o pomoc.

Mnohokrát sa vo vašom okolí nachádza kopa ľudí ochotných, schopných a pripravených biť sa za vás, ale ani o nich neviete. A často o nich dobre viete, no napriek tomu mlčíte.

Prečo mlčíme, keď nás postretne niečo nepríjemné? Prečo mlčíme, keď nás niečo trápi? Prečo mlčíme, keď potrebujeme pomoc? Lebo sme pre zranenia stratili odvahu a dôveru v dobro. Lebo sme pre nelásku prestali veriť v lásku. Lebo sme sa pre nedostatočnú sebalásku zmierili s tým, že byť zranený, trpieť a žiť s neutíchajúcou bolesťou je v poriadku – je to to, čo si zaslúžime. Nedostávame lásku, nežiadame o ňu, lebo sa necítíme byť hodní lásky.

To najdôležitejšie

Len málo ľudí dokáže vnímať a chápať, že ich srdce „premyšľa“ inak ako ich mozog a ich telo „premyšľa“ inak ako ich duša. Keď som si to uvedomila ja, otvorili sa mi dvere, za ktorými sa ukrývali odpovede na moje nezodpovedané otázky a riešenia na mnohé, zdanlivo neriešiteľné problémy.

Podstata človeka je sčasti božská, sčasti zemská, sčasti ľudská a človek je závislý od štyroch vzťahov: od vzťahu so zdrojom, vzťahu s prírodou, vzťahu so sebou samým a od vzťahov s inými ľuďmi. Keď sa preto snažíme uzdraviť vlastný život, musíme uzdraviť všetky tieto vzťahy a každú z týchto častí seba – dušu, telo a ducha.

Aby sme získali silu zo zdroja (Boh, vesmír), musíme byť prepojení so zdrojom. Aby sme získali silu z prírody, musíme byť prepojení s prírodou. A aby sme získali silu z vlastnej podstaty, musíme byť v spojení sami so sebou a navzájom prepojení mužskou a ženskou silou. V celistvosti získame to najdôležitejšie.

3.

SILA PRÍRODY

Dokonalosť prírody spočíva v rozmanitosti jej jednotlivých častí (živej aj neživej prírody), ktoré sú vo vzájomnom protiklade a zároveň sú prepojené v súlade, a tvoria tak jeden funkčný a nádherný celok, pričom si však zachovávajú vlastnú identitu a integritu.

Nadobúdam pocit, že jedine človek nedokáže byť v súlade sám so sebou, s prostredím, v ktorom žije, s ostatnými svojho druhu a so stvoreniami vôkol seba. Človek sa nevie alebo nechce prispôbiť tomu, čoho je neoddeliteľnou súčasťou, ignoruje vnútornú potrebu splynutia s celkom a s plynutím času stráca pre toto odlúčenie vnútorný mier, sám seba, svoje istoty. Musíme sa teda znova naučiť byť súčasťou celku, aby sme boli ako jednotlivci silnejší.

Koruna tvorstva

Príroda je neuveriteľne krásna a dokonalá vo svojej podstate i navonok. Zvieratá si vo svojej múdrosti zachovali prirodzené inštinkty a neustále sa učia od starších jedincov a zdokonaľujú sa v tom, ako splynúť s prostredím. Vďaka tomu sa vedia o seba postarať. Zvieratá vedia, kedy majú odpočívať a kedy sa majú činiť, aby mali obživu a úkryt. Vedia, čo je skutočne dôležité. Vedia, kedy bude pršať aj bez predpovede počasia. Vedia, že sa blíži zima aj bez kalendára. Tak prečo to nevieme my? Lebo ony na rozdiel od nás odpozorovali prírodné zákonitosti a naučili sa rešpektovať a dodržiavať prírodné zákony.

My si myslíme, že stojíme nad zákonmi (prírodnými, morálnymi, civilnými). A čo je možno ešte horšie, sme presvedčení, že sme na vrchole tvorstva, a teda si zaslúžime, máme nárok na to, čo chceme. Pre svoju pýchu a stratu citu sme schopní čohokoľvek. Bez výčitiek svedomia znečisťujeme prírodu, drancujeme lesy, kontaminujeme zdroje pitnej vody rôznymi chemikáliami a hormonálnymi disruptormi, zabíjame zvieratá iba pre zisk a trofeje, úrodné polia, ktoré živili našich predkov, meníme na stavebné pozemky, parkoviská, cesty. Správame sa iracionálne, a keď nastanú problémy, vykrikujeme, aká je k nám príroda zlá. Lenže čo my? Ako sa správame k matke zemi? Vážime si pôdu, po ktorej môžeme chodiť a ktorá nám dáva obživu? Vážime si vodu, bez ktorej nemôže nikto z nás prežiť? Vážime si vzduch, ktorý môžeme dýchať? Vážime si sami seba, keď sa nestaráme o to najvzácnejšie, čo nám bolo dané?

Homo sapiens sapiens

Nazývame sa Homo sapiens sapiens, lenže keď sa tak dívam okolo seba, mám dojem, že dokázať myslieť, mať rozum, vedomosti, vzdelanie a byť múdry neznamená dokopy nič, ak človek s tým, čo vie, nedokáže pracovať. Určite je úžasné, aké vedecké objavy a pokroky sme ako ľudstvo urobili, ale slúžia nám k dobru? Naozaj sme sa posunuli vpred alebo si to iba namýšľame? Vieme toho veľa, bádame v hĺbkach mora i vo vesmíre. Objavujeme tajomstvá ľudského tela. Vďaka technike dokážeme bez obmedzení komunikovať s človekom na druhom konci planéty, plávať vo vode s rybami i lietať v oblakoch ako vtáky. Ale nedokážeme porozumieť sami sebe, komunikovať s ľuďmi, s ktorými žijeme v jednej domácnosti, a žiť v súlade so zákonitostami Zeme, s Mesiacom a so Slnkom, o ktorých vieme toho toľko. Získali sme mnoho vedomostí, ale zdá sa, že o tie základné sme prišli.

Stratili sme prirodzené inštinkty a máme zahmlený pozorovací talent. Naša schopnosť splynúť s okolím, zabezpečiť si obydlie, obživu, rozpoznať nebezpečenstvo, ukryť sa, prežiť a rozmnožovať sa je obmedzená.

Vyzerá to tak, že človek nevidí a nevie, čo mu prospieva a čo mu škodí. A ak to aj vidí a vie, neriadi sa tým, nepoužíva svoj rozum – je pasívny, necháva sa manipulovať a hynie. Bežný smrteľník nemá v súčasnosti na nič čas a v snahe dosiahnuť materiálne ciele zabúda na svoju pravú podstatu. Neponára sa do svojho vnútra, neriadi sa svojou intuíciou, ale podlieha prúdu a tlaku zvonka, ktorý ho vychyluje z jeho osi. To spôsobuje v životoch a správaní ľudí disharmóniu a v spoločnosti chaos, ktorý sa prenáša aj do prírody a mení našu planétu.

Zdá sa mi, že najväčšou výzvou dneška je to, aby človek znovu nadviazal kontakt s celkom, so svojím vnútrom a s prirodzenou múdrosťou.

Diverzita

Existuje nepísaný protokol, ako v prírode (za normálnych okolností) veci fungujú. Druhová diverzita a diverzita jedincov jedného druhu sú normálne a súčasťou tohto protokolu. Príroda s diverzitou ráta a sama ju vytvára. Mnohí ľudia však zastávajú názor, že neplodnosť je nenormálna, a to aj napriek faktu, že v celej živočíšnej ríši bola aj je bežným javom.

Mnohokrát sa plodnosť zvierat spontánne znižuje (alebo zvyšuje) v závislosti od podmienok okolia, v ktorom žijú. (Podliehajú protokolu prírody.) My ľudia sa od zvierat v biologických procesoch podľa všetkého veľmi nelíšime a taktiež podvedome vnímame zmeny v prostredí, v ktorom žijeme, a prispôbujeme sa im. Prečo si myslíme, že nás sa tento prírodný zákon netýka a príroda nemá nad nami moc? Prečo veríme nezmyslu, že barbarstvo človeka voči prírode nemá na nás negatívny vplyv, keď sme jej súčasťou a sme od nej plne závislí?

Narušený protokol

Vzájomný vplyv medzi prírodou a človekom sa nedá poprieť. A kolobeh príčin a následkov tohto vzájomného vplyvu – vzťahu, ktorý je narušený – tiež nie. Protokol prírody sa začína meniť, lebo správanie človeka sa veľmi zmenilo.

Človek sa pre svoju pýchu a hlúposť v posledných desaťročiach tak veľmi vzdialil od prírody, až prestal vnímať prepojenie s ňou a potrebu vytvárať vzájomne prospešný vzťah. Prestal si vážiť prírodu ako svoju matku, priateľku a spojenca, vďaka ktorému dokáže prežiť.

Nerovnováha sa vždy niekde odzrkadlí. Nerovnováha v tele sa odzrkadlí ako choroba. Nerovnováha v spoločnosti vyvoláva sociálne zmeny, vzájomné boje a vojny. Nerovnováha v prírode ovplyvňuje všetko živé aj neživé. Nerovnováha vo vzťahu človeka a prírody vyvoláva nerovnováhu, ktorá má následky tak v živote človeka, ako aj v prírode.

Ako som už spomenula, diverzita je v prírode normálna a žiaduca. No diverzita, ktorá vzniká narušením protokolu, podmieňuje vznik javov, ktoré nemožno považovať za prirodzené a žiaduce.

Je zvláštne, že ženy bez zjavných príčin strácajú schopnosť počať a porodiť vlastných potomkov? Nemyslím si. Domnievam sa, že zvyšujúca sa neplodnosť je vo vysokej miere aj výsledkom rozpoltenosti človeka a jeho separácie od prírody a od Boha a v neposlednom rade výsledkom zmien na planéte, ktoré má na svedomí vo veľkej miere sám človek.

Človek musí (Naozaj musí! Tu nie je miesto pre diskusiu. Nie je času nazvyš.) opäť vybudovať priateľský vzťah s prírodou a so Stvoriteľom. Musí obnoviť pretrhnuté väzby, ktoré pre neho môžu znamenať rozdiel medzi globálnou katastrofou a životom v blahobyte.